

Γιώργου Κ. Παναγιωτάκη, *Τίγκρε με τα χέρια γυμνά* (απόσπασμα)

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2^ο

Εγώ δεν ήμουν από εκείνους που έχουν το δάκρυ στο τσεπάκι- κανένα παιδί της φαβέλας δεν κλαίει εύκολα. Κι όμως... Εκείνη τη στιγμή ένωσα τα μάτια μου να βουρκώνουν και το στήθος μου να τρέμει από το παράπονο. Μόλις το είδε, η οργή του ξεφούσκωσε αμέσως. «*Τώρα γιατί κλαίς;*» μουρμούρισε.

Δεν ήθελα να παραδεχτώ την αλήθεια, ότι δηλαδή έκλαιγα επειδή με είχε μαλώσει, έτσι του έδειξα τις παλάμες μου που, όπως πάντα, ήταν γδαρμένες. Έπιασε τα χέρια μου και τα κοίταξε αμίλητος.

«Δεν έχουν τίποτα» είπε. «*Να τα φτύνεις πού και πού για να μην ξεραίνονται.*»

«*Γιατί δεν του αγοράζεις γάντια, μπάρμπα-Μοασίρ;*» φώναξε τότε ο Πισότε. «*Δεν είναι ακριβά. Είκοσι ρεάλ κάνουν το πολύ! Μην είσαι τσιγκούνης!*»

«Όχι!» είπε ο Μοασίρ Μπαρμπόσα. «Ο τερματοφύλακας πρέπει να έχει τα χέρια γυμνά, ώστε να νιώθει την μπάλα πάνω στο δέρμα του. Κι εγώ δίχως γάντια έπαιζα.»

Όστε ήταν τερματοφύλακας...

«Ναι, καλά» του λέει ο Πισότε. «*Έχουν αλλάξει οι εποχές, μπάρμπα-Μοασίρ. Δε ζούμε στην εποχή των σπηλαίων! Τώρα οι τερματοφύλακες φοράνε γάντια.*»

«*Το ξέρω. Και οι παίκτες φοράνε επικαλαμίδες. Και φανέλες με ειδικό ύφασμα για να μη μένει ο ιδρώτας. Και εκείνα τα πωσ τα λένε από μέσα, τα ισοθερμικά, για να μην κρυώσουν τον χειμώνα και συναχθούν. Ακούστε με όμως. Κάτω από όλα αυτά υπάρχουν τρία πράγματα: Το δέρμα, τα κόκαλα και η ψυχή. Με αυτά τα τρία παίζουμε. Το δέρμα είναι για να γδέρνεται, τα κόκαλα για να σπάνε και η ψυχή για να πονάει.*»

